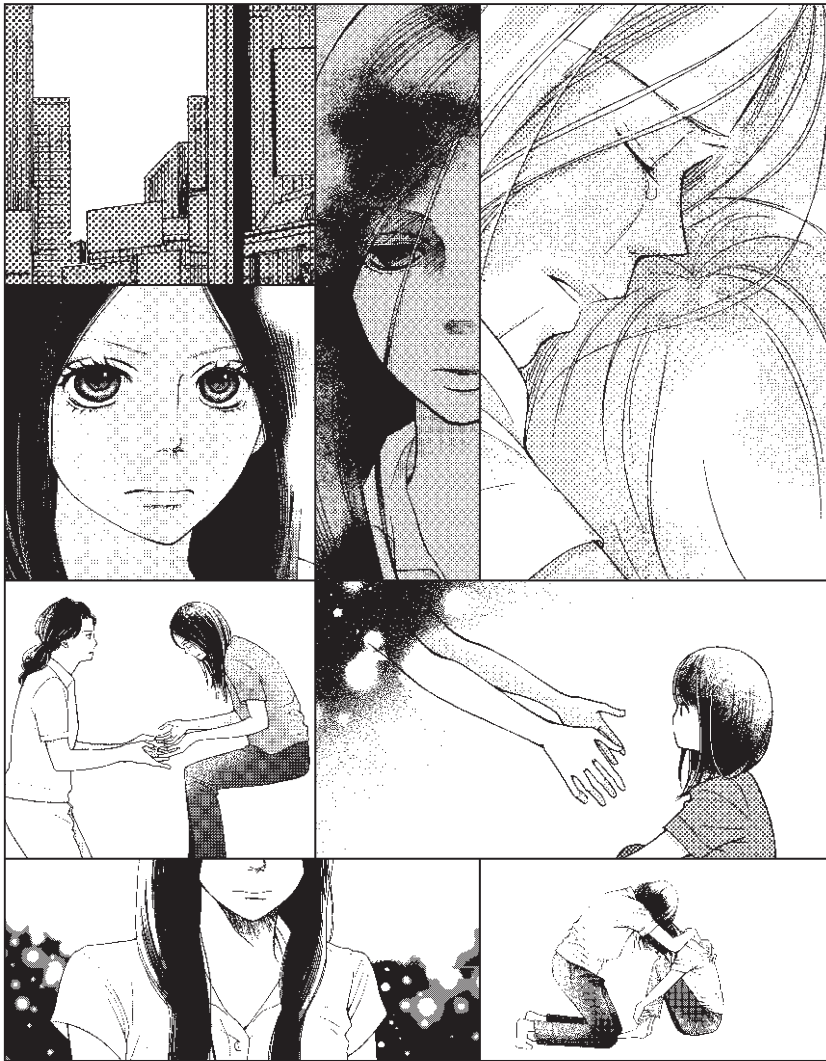

แสงดาวที่ปลายฟ้า

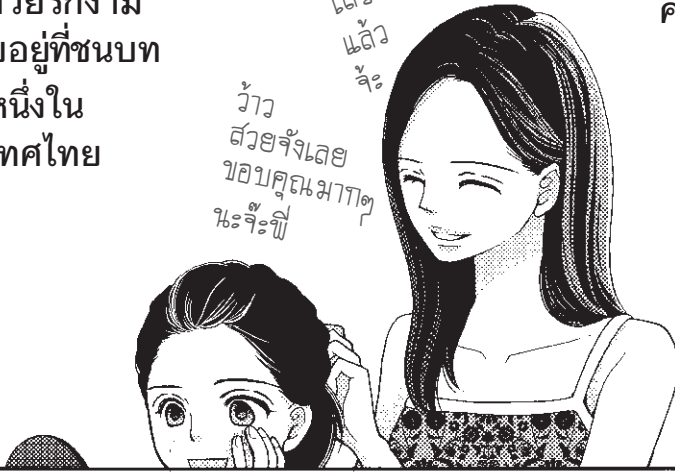

ผู้จัดทำ Ozaki Ira
尾崎 衣良
ผู้เรียบเรียง Matsuno Ayaka
松野 文香

สาวน้อย
วัย 17 ปี
ผู้รักสวยรักงาม
อาศัยอยู่ที่ชนบท
แห่งหนึ่งใน
ประเทศไทย

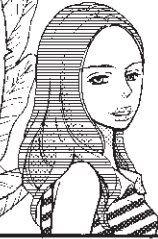
สวัสดีค่ะ
ชื่อของฉัน
คือ สิริรัตน์

เอาล่ะ
เดี๋ยวจ้
แล้ว
จ้
ว้าว
สวยจังเลย
ขอบคุนมากๆ
นะจ้จ้

ถ้าฉัน
ลองไป
ทำงานที่
กรุงเทพฯ
ดูไหมจ้
ก็ฉันนะ
มีงานดีจ้
เออะเอะ
เด้อนะ

กลับมาเยี่ยมบ้าน

ฉันเลยมาขอ
คำปรึกษากับ
เพื่อนสมัยเด็ก
ที่ไปทำงาน
อยู่ที่กรุงเทพฯ

เพราะว่าพ่อแม่สุขภาพ
ไม่แข็งแรง ทำให้พวกเขา
ไม่สามารถทำงานได้อย่างเต็มที่
ฉันเลยต้องมาทำงานที่โรงงาน
แถวบ้านแต่เงินที่ได้ก็ยังไม่
เพียงพอกับค่าใช้จ่าย

จริง
หรือ
จ้

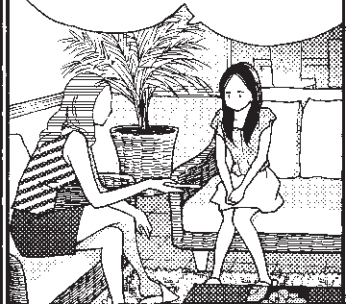
ฉันน่าจะบอก
ทางนั้นให้ไว้
ฉันเป็นคน
แนะนำงาน
ให้เธอเอง

แม่หญิงสาวที่ออกไป
ทำงานและประสบความสำเร็จ
อยู่ที่กรุงเทพฯ

เธอเป็นความภาคภูมิใจ
ของคนในหมู่บ้าน และมีชีวิต
ที่ทุกคนใฝ่ฝัน

เพื่อนสมัยเด็กของฉัน ทำเว็บไซต์
รับสมัครงานอยู่นะ ฉันว่าต้องมี
งานที่เหมาะกับเธอแน่จ้ เด้อ

ไว้พี่จะส่งของฝากน้ารักคุณ
มาให้เอออะดูเลออะนะ

พี่จำจะจาก
บ้านเราไป
ไกลเลอหรือ

พวกค่าใช้จ่ายที่
จำเป็นอย่าง

ค่าเดินทาง ค่านายหน้า
ค่าประกันต่างๆ ก็ไปยืม
ญาติผู้ใหญ่มาก่อน

ส่วนเรื่องการ
ดำเนินการต่างๆ
เมย์เป็นคน
ช่วยจัดการ
ให้ทั้งหมด

ฉัน
อยากไป
จัง

ถ้าเมย์เป็นคน
แนะนำให้ก็น่าจะ
ไม่มีปัญหาอะไร
ฉันตัดสินใจแล้ว

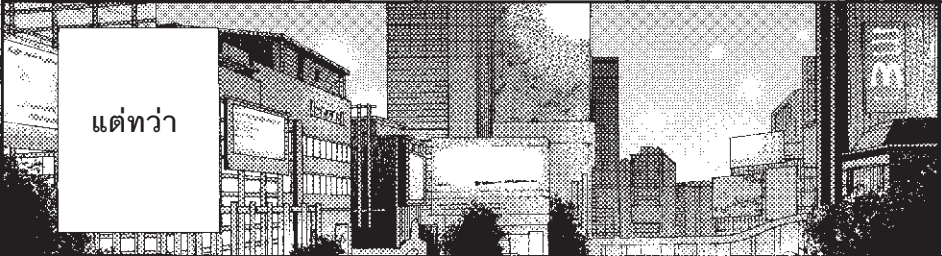
ฉันมีความหวัง
เช่นนั้นอยู่เต็ม
หัวใจ

แล้วก็ส่งน้องๆเรียน
โรงเรียนติดตัวอ

จะได้ซื้อเสื้อผ้า
สวยๆ

ครอบครัว
ของเราจะได้
มีชีวิตที่ดีขึ้น

ฉันจะ
ตั้งใจ
ทำงาน
เก็บเงิน
ให้ได้
เอออะ

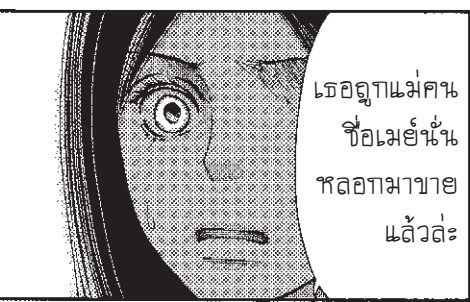
แต่ทว่า

ตั้งแต่วันนี้
เป็นต้นไป
เธอต้องอยู่ที่นี้
เพื่อขายตัวแลกเงิน

เจ้าของบ้านที่
ฉันถูกพามา
ทำงาน
พูดกับฉันว่า

เธอรู้ไหม
ว่าถูกส่งมา
ทำอะไร
ที่นี่?

เธอถูกแม่คน
ชื่อเมย์นั้น
หลอกมาขาย
ตัวล่ะ

ก็เมย์บอกว่าถ้ามา
ที่นี่จะมีงาน
ร้านอาหารให้ทำ
นี่นา

ม

ไม่จริง
คุณพูดเรื่อง
อะไรนะ

ไม่สิอะไร
แบบนี้
หรือคะ

ไม่นะ ต้องเป็นเรื่องเข้าใจผิดแน่ๆ
หนูไม่ได้จะมาทำอะไรแบบนั้น

ขอรับรองค่ะ
ปล่อยหนูไป
เถอะนะคะ

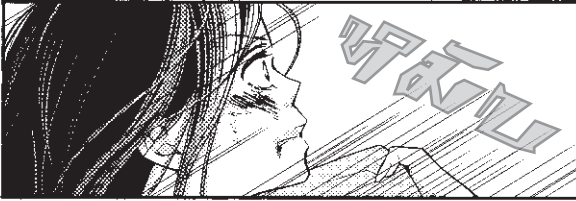

คิดว่าจะหา
เงินมาคืน
ยังไหวรอฟะ

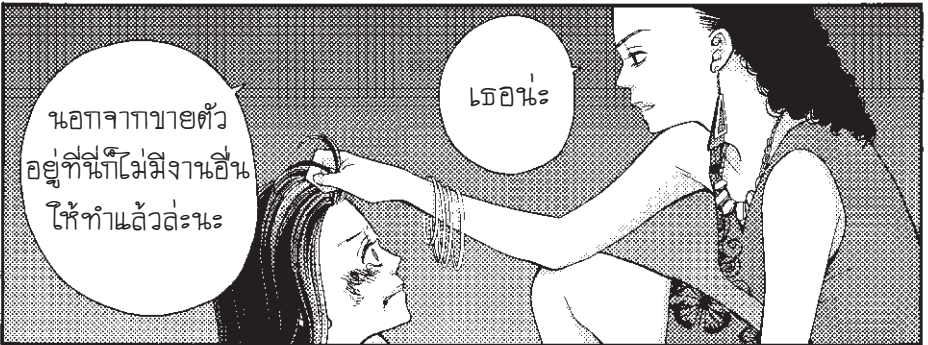
แค่แกมาอยู่
ที่นี้ก็เท่ากับ
แกเป็นหนี้
พวกฉันหนึ่ง
แสนบาทแล้ว

ปัง!

ปัง!

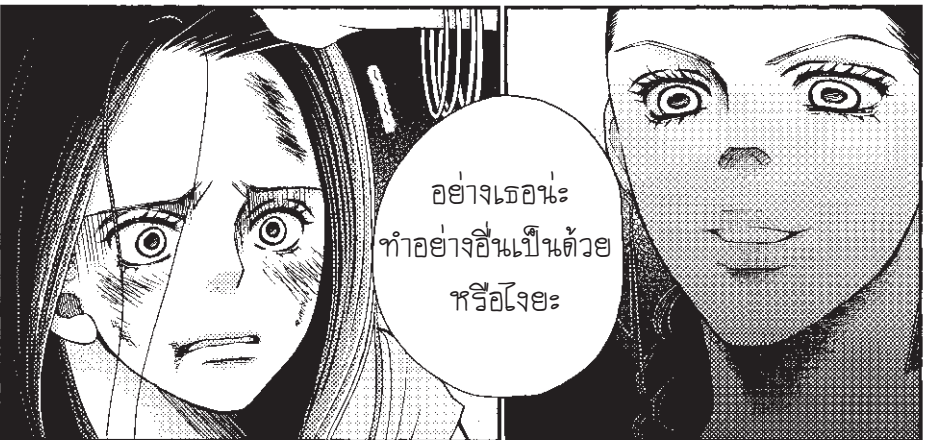

ฮัลลว

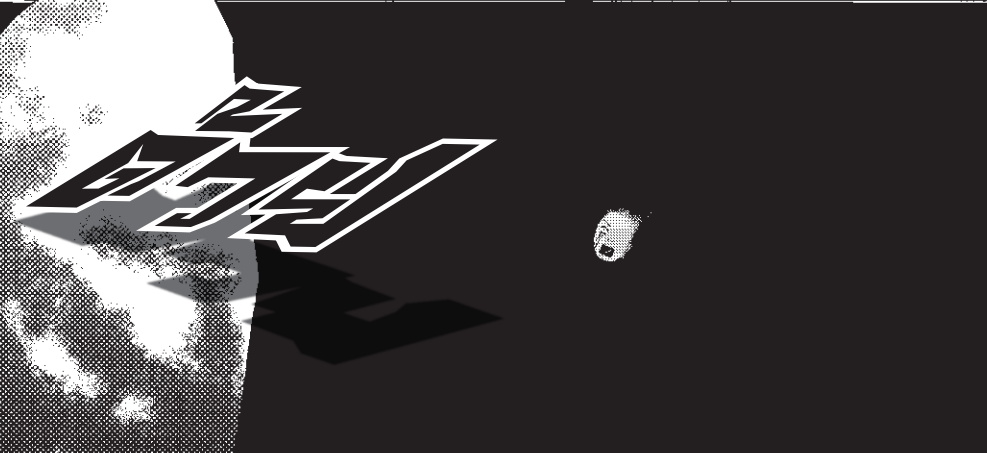
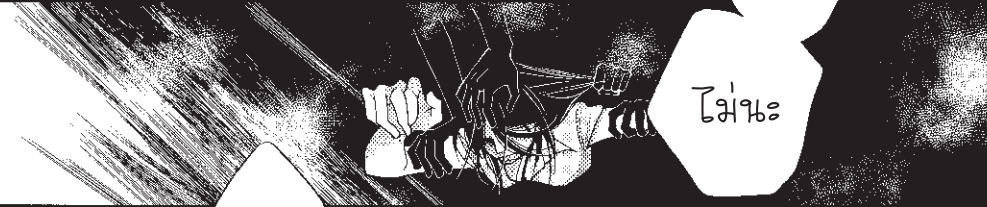
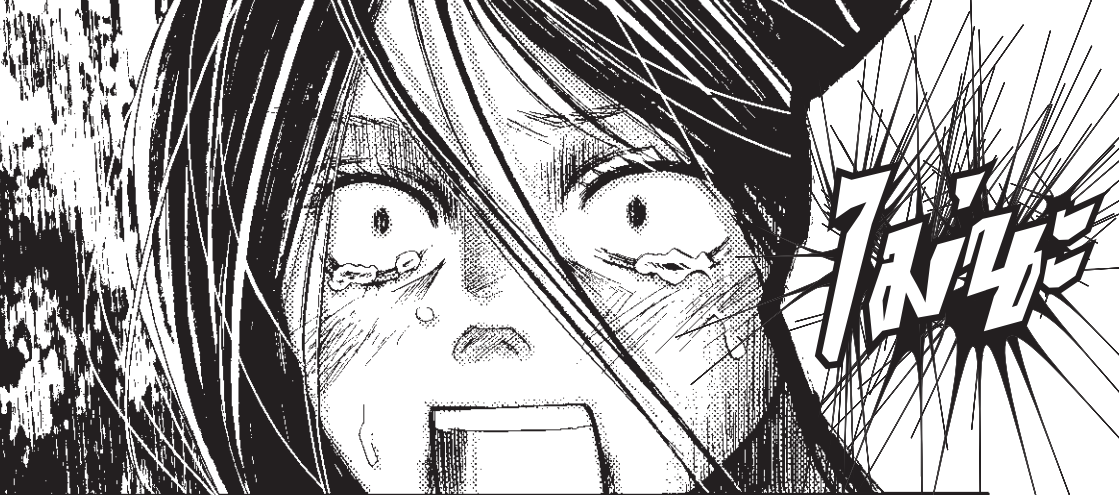

หนีจากขาบตัว
อยู่ที่นี่ไม่มีงานอื่น
ให้ทำแล้วละนะ

เออเนะ

อย่างเออเนะ
ทำอย่างอื่นเป็นด้วย
หรือใจอะ

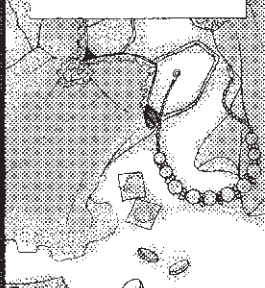
สิ่งที่รออยู่
คืออนรกชัดๆ

ถ้าคิดจะ
ปฏิเสธงาน
หรือคิดหนี
ก็จะถูกทำร้าย
ร่างกาย

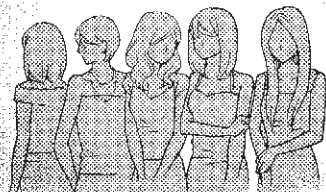
จะต้องเจอกับ
ชะตาอัน
เลวร้าย
ยิ่งกว่าเดิม
เสียอีก

ทั้งค่าเสื้อผ้า
ค่าห้อง ค่ากินอยู่
ค่านายหน้า
แนะนำแขก

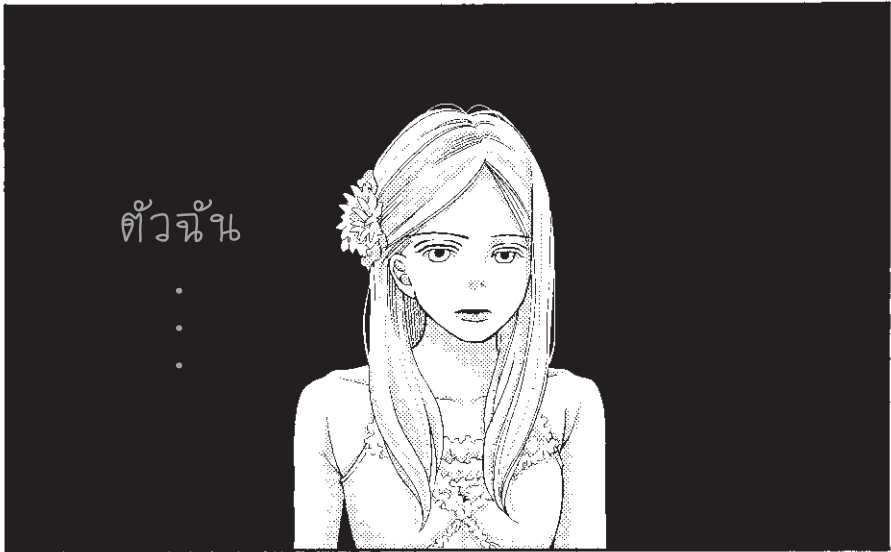
ในแต่ละวันค่าใช้จ่าย
ต่างๆ นีกลายเป็น
หนี้สินที่พอกพูนขึ้น
เรื่อยๆ ราวกับดิน
พอกหางหมู

ที่นี่ มีเด็กผู้หญิงคนอื่น
ที่ถูกหลอกมาแบบเดียวกับฉันอยู่มากมาย
ถูกขังในห้องที่มีกุญแจ
ล็อคจากด้านนอก

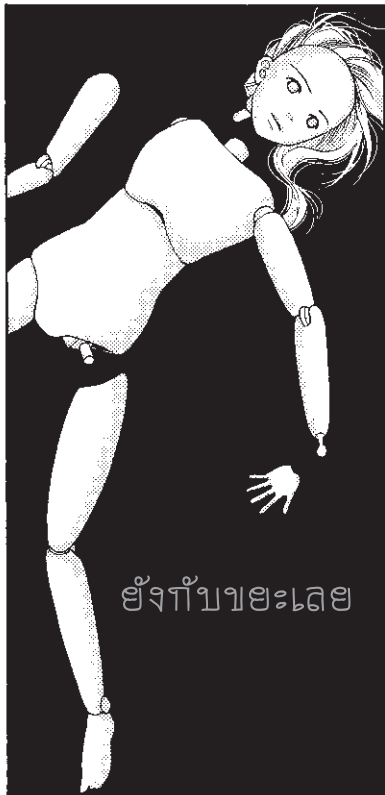
พวกเราถูกบังคับ
ให้ทำงานทุกวัน
โดยไม่มีวันหยุด

แสงดาวที่ปลายฟ้า

ตัวฉัน

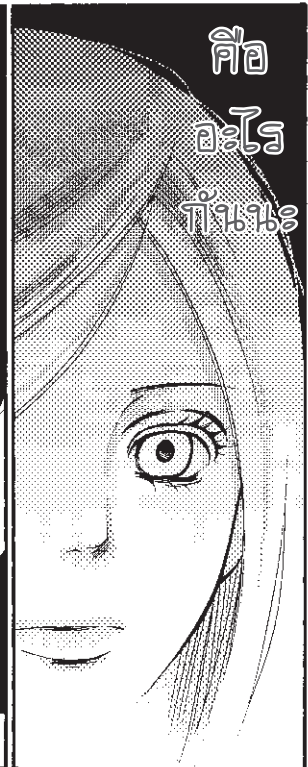
⋮

ยังกำบังอะไรเลย

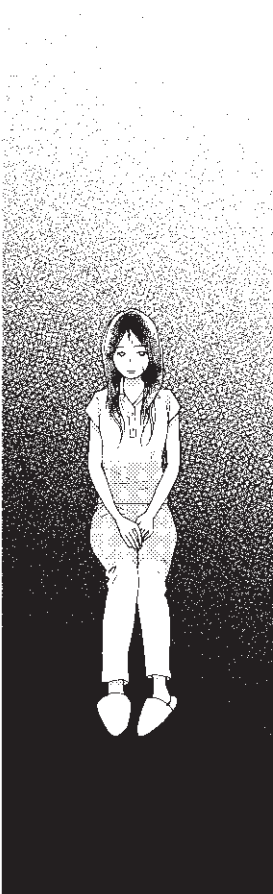
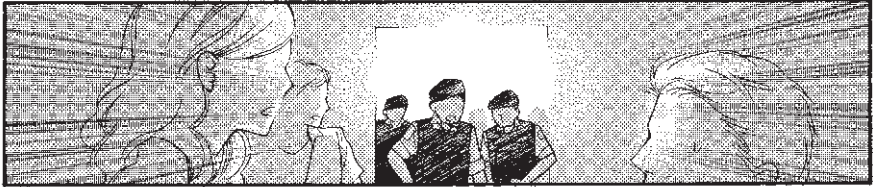
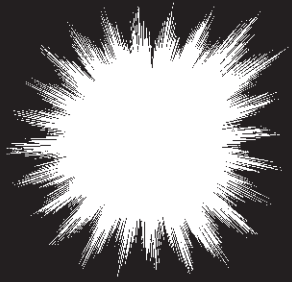

ดูที่
เหยื่อ
อย่าทำ
จนกว่า
จะตก
เบ้า
มือ
...

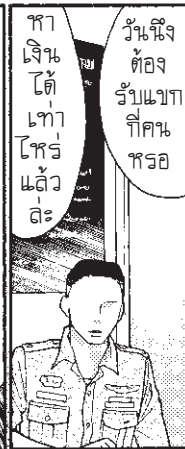

คือ
อะไร
ที่มัน

และแล้ววันหนึ่ง
ตำรวจก็บุก
เข้ามาตรวจค้น

ทำไมไม่
หนีไปล่ะ

วันนี้
ต้อง
รับปาก
ที่ศาล
หรือ

อยาก
ได้
เงิน
สินะ

พวกเราถูก
ช่วย
ออกมา
.....

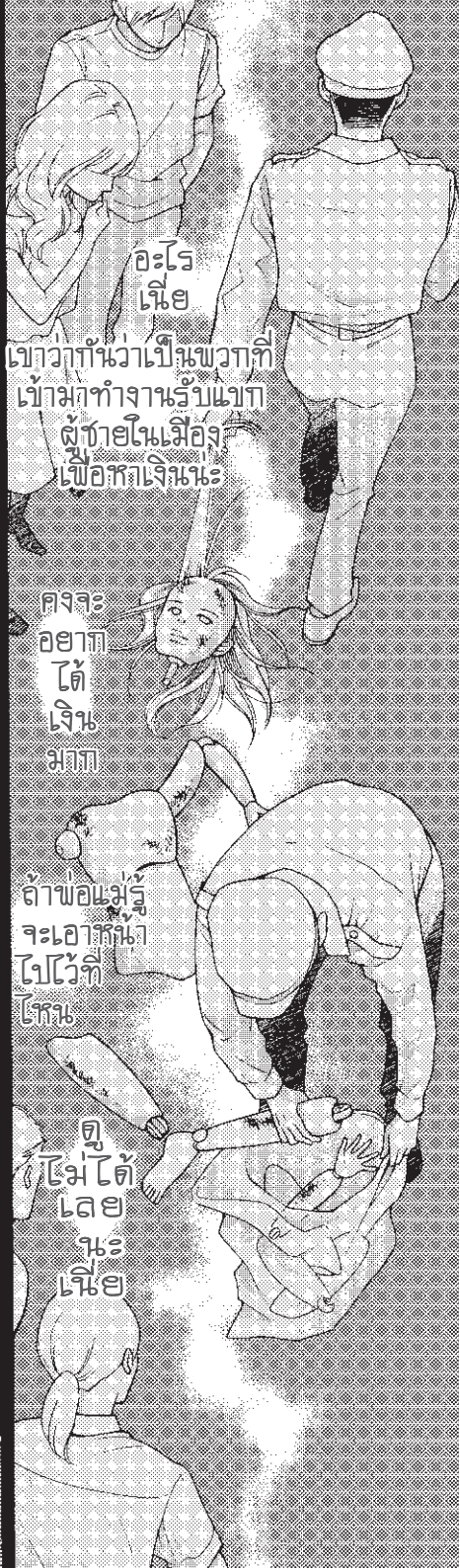
อย่างไร
ก็ตาม...

หลังจากนั้น
ฉันก็ถูกส่ง

ไปยังสถานคุ้มครอง
สวัสดิภาพผู้เสียหาย
จากการค้ามนุษย์

หลังจากนี้ จะ
เอาใจจดจ่อต่อละ

อะไร
นี่

เขากลับมาเป็นพวกที่
เข้ามาทำงานรับบาท
ผู้ขายไหมเอ็ง
เพื่อหาเงินนะ

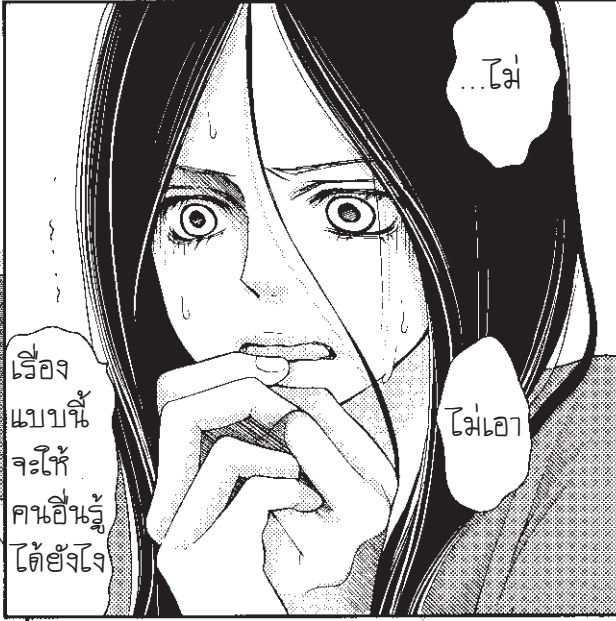
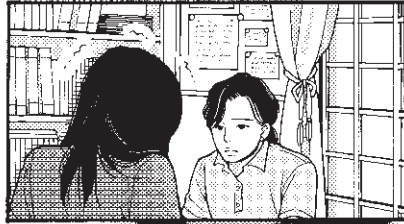
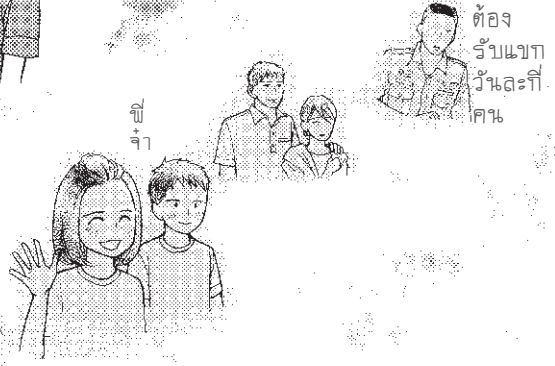
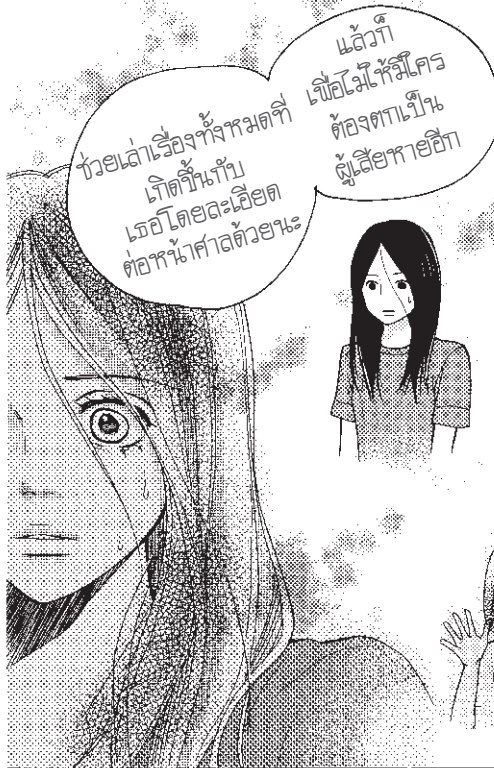
คงจะ
อยาก
ได้
เงิน
มาก

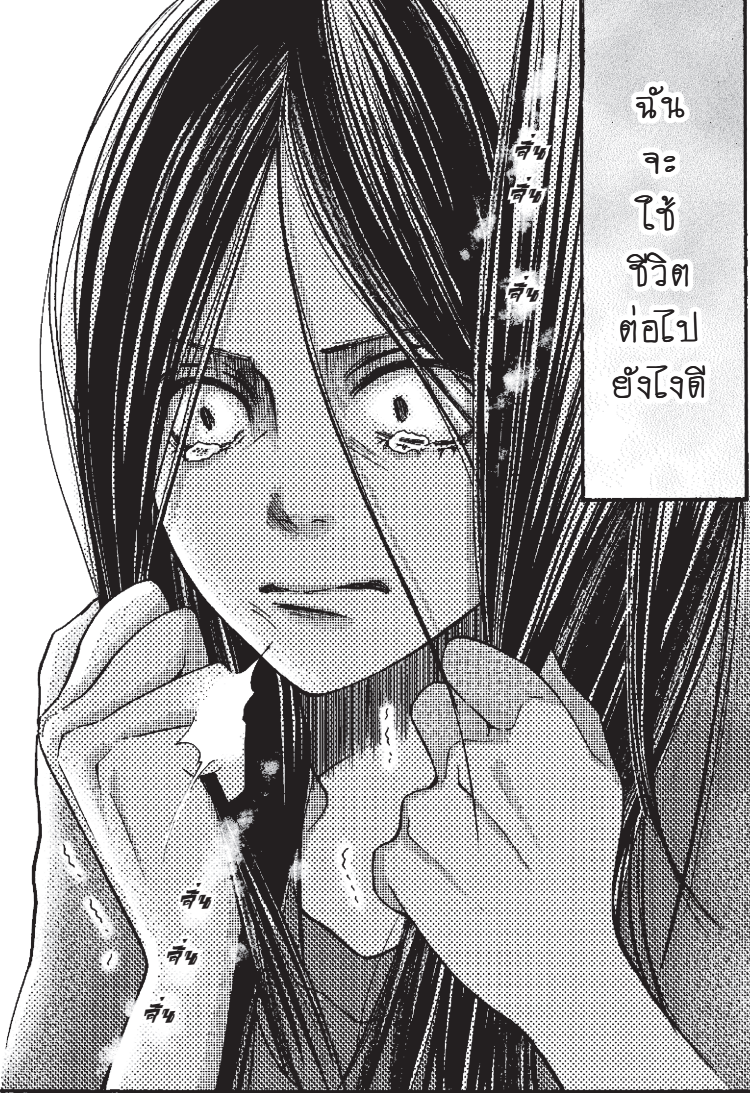
ถ้าพ่อแม่
จะเอาสิทธิ
ไปไว้ที่
ไหน

ดู
ไม่ได้
เลย
นะ
นี่

ทั้งๆที่
คิดว่า
มีคน
มา
ช่วย
แล้ว
แท้ๆ

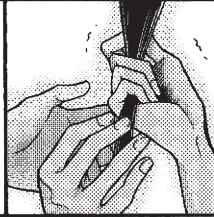
ฉัน
จะ
ใช้
ชีวิต
ต่อไป
ยังเงติ

หนี่งก่อนโตที่ยัง
ค้างอยู่

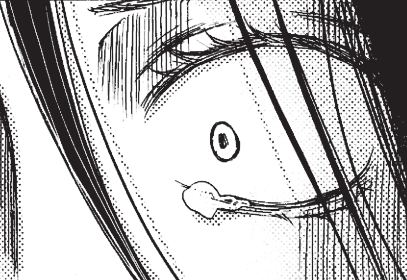
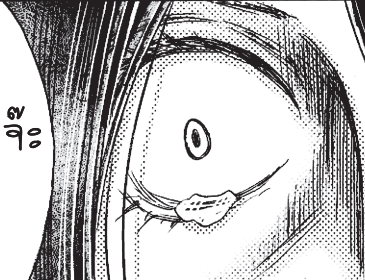
จะดูหน้าพ่อแม่
ยังเง

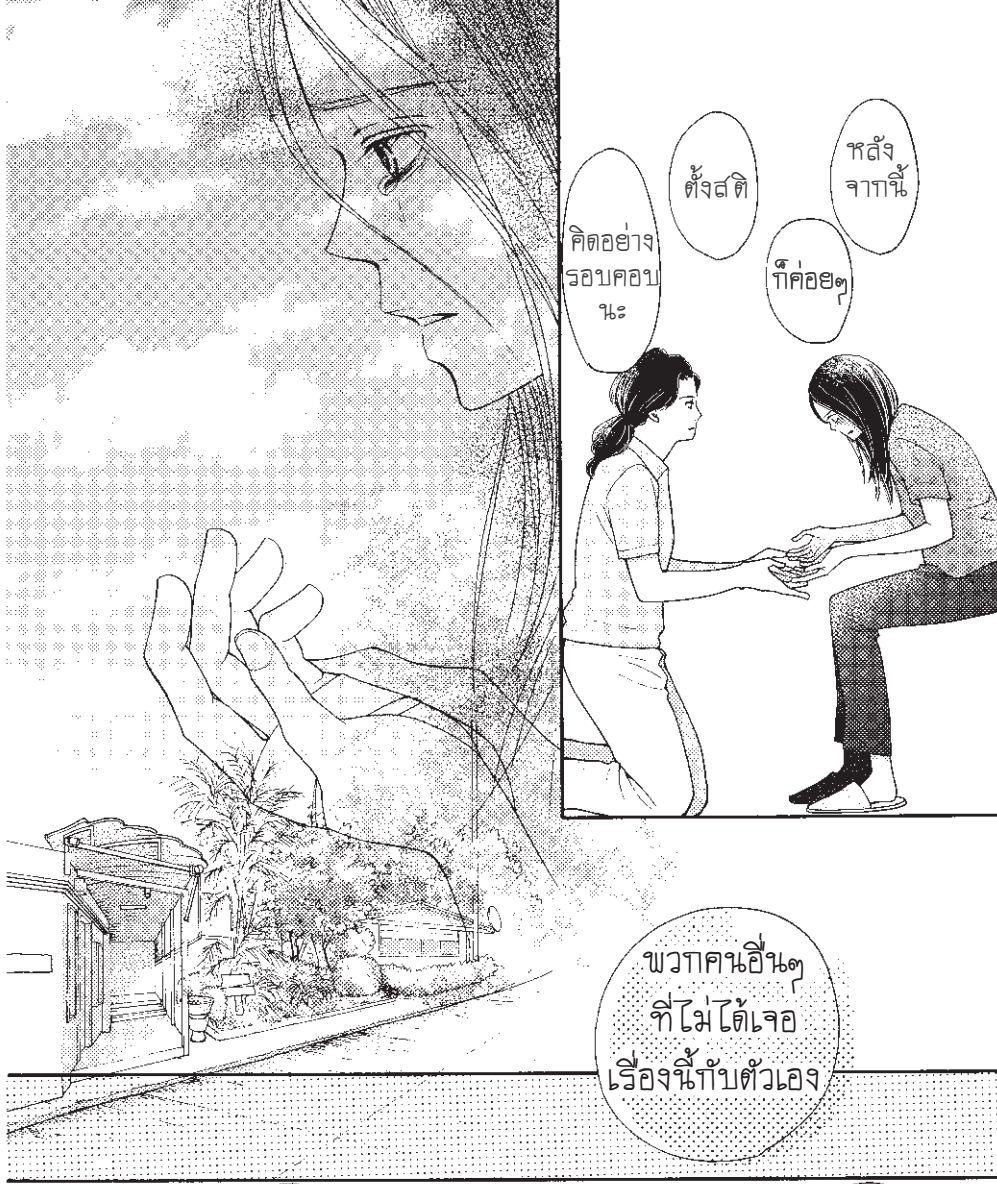
แล้วงาน
หลังจากนี้ละ

แล้วฉันละ

ไม่เป็นไรนะจ๊ะ

คิดอย่าง
รอบคอบ
นะ

ตั้งใจ

หลังจากนี้

ก็ค่อยๆ

พวกคนอื่น
ก็ไม่ได้เจอ
เรื่องนี้กับตัวเอง

การเข้าเดิม
ผู้เสียหายให้
จนมุมโดยไม่รู้ตัว

สุดท้ายก็พาทัน
พูดถึงแต่
ความผิดพลาด
ของผู้เสียหาย
ซึ่งเหมือนเป็น

ไม่ได้มองสิ่ง
ที่เกิดขึ้นใน
มุมมองของผู้
เสียหาย

แสงดาวที่ปลายฟ้า

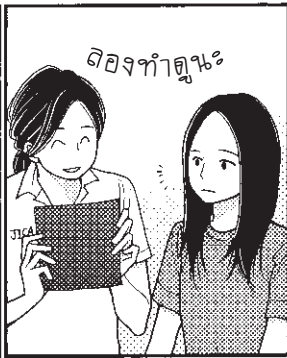

พวกเราต้องใช้
ความคิดสร้างสรรค์
ให้มากยิ่งขึ้น

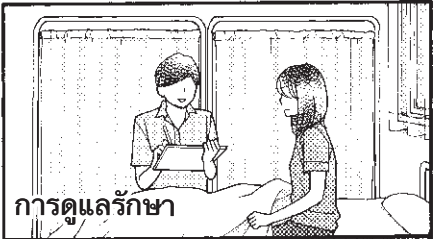

ฝึกฝนการ
แสดง
ความรู้สึก
ออกมา
เป็นคำพูด

พวกเรา เจ้าหน้าที่ที่สถาน
คุ้มครองต่างก็กำลังศึกษา
วิธีการดูแล เคียงข้างผู้ที่
ได้รับบาดเจ็บลทางใจอยู่
เช่นเดียวกัน

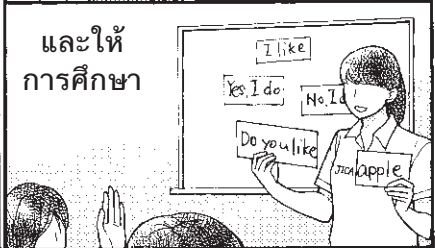
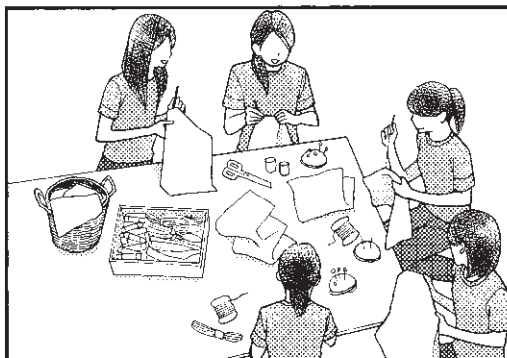
ลองทำดูนะ

การดูแลรักษา

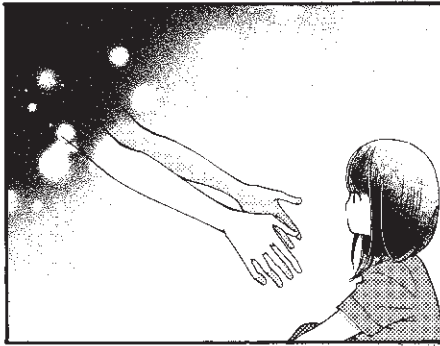
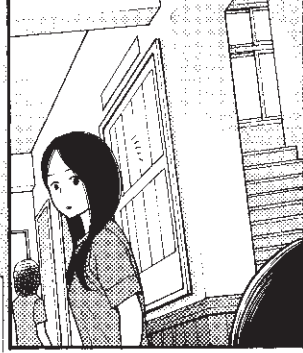

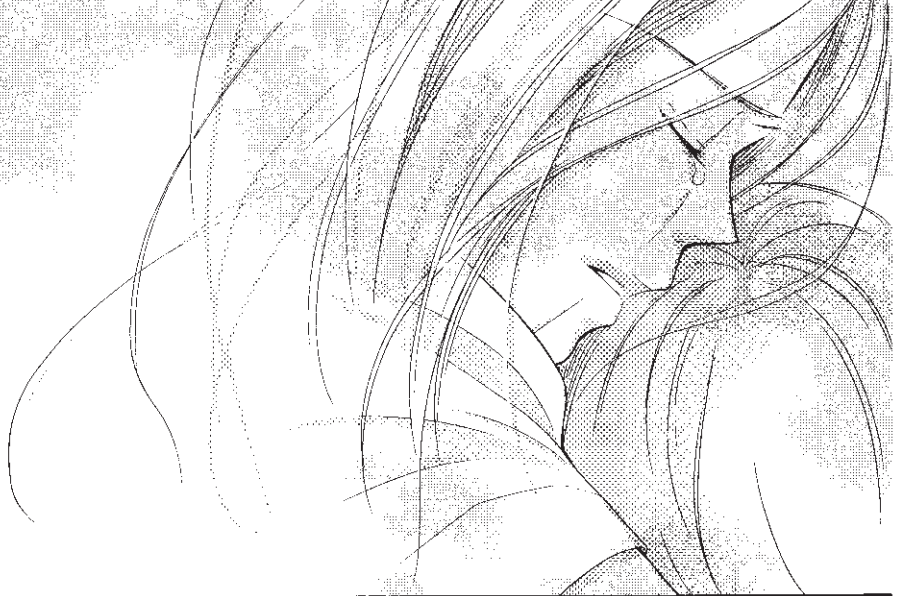
ให้คำปรึกษา

และให้
การศึกษา

I like
Yes, I do. No, I don't.
Do you like
an Apple

ไม่ได้รู้เรื่องอะไร

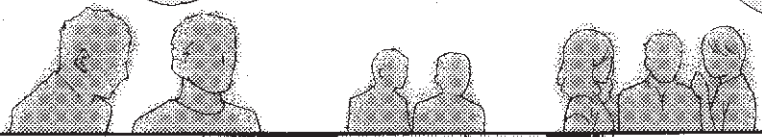
ตัวฉัน
นะ

ยังจะฟ้องร้อง
คุณแม่ที่อุตสาหกรรม
และโรงงาน
ให้ด้วยนะ

คงหาทางใช้หนี้
ไม่ได้ละสิ ทำไป
เพื่อเงินใช้ โทษละ

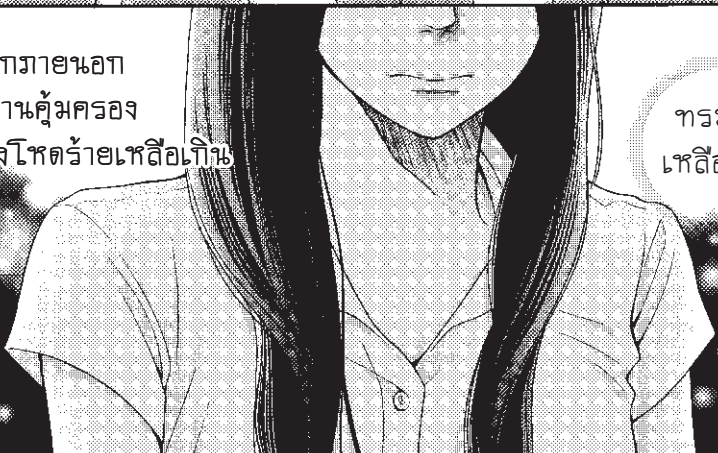
ที่ว่าไป
ขายตัว
ในเมือง
นะหรือ

ที่ใด
ลูกเจ้ ไทนะ
เห็นวาทอนนี่
กำลังขึ้นโรง
ขึ้นศาลอยู่นะ

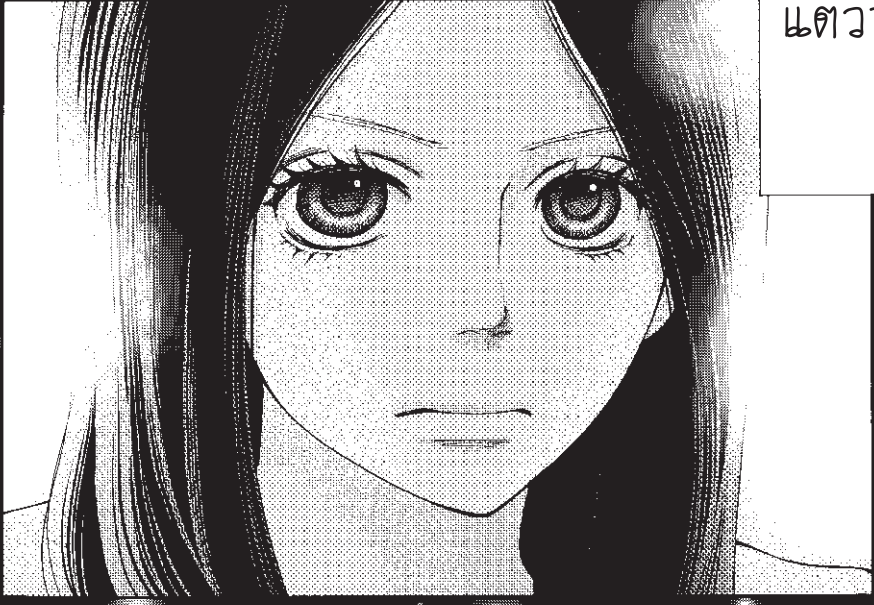
โลกภายนอก
สถานคุ้มครอง
ช่างโหดร้ายเหลือเกิน

ทราบ
เหลือเกิน

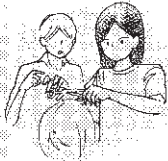

ฉันจะไม่ยอมอยู่ในฐานะ
ผู้เสียหายตลอดไปหรอก

แต่ฉันจะ

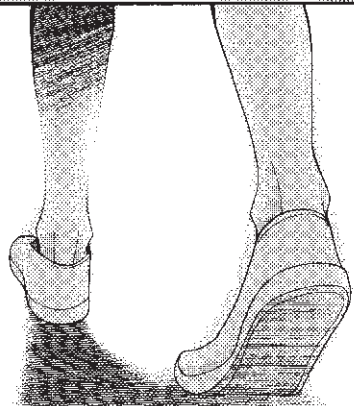

ฉันจะ
สู้กับตัว
อีกครึ่ง

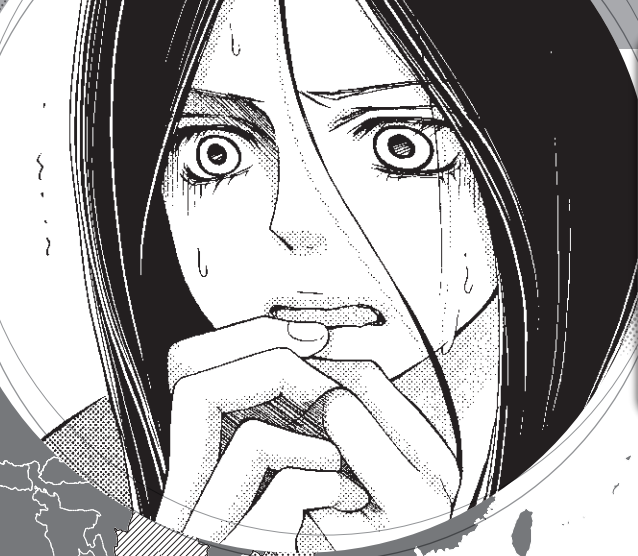

ถึงแม้จะอ่อนแอ
แต่ฉันจะหาอาวุธมา
ปกป้องตัวเองให้ได้

หากความ
ให้ตัวเอง

เพื่อที่จะได้มีชีวิต
ต่อไปบนโลกใบนี้
ยังงั้นละ

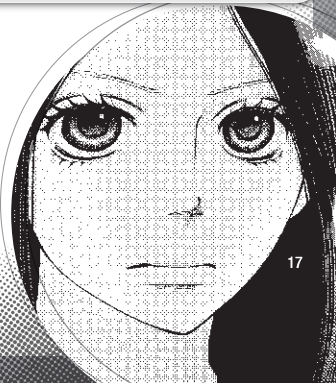
ในแต่ละปีมีผู้เสียหายราว 100,000 คน ถูกล่อลวงให้กลายเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ในรูปแบบต่าง ๆ จากความต้องการช่วยเหลือครอบครัว เช่น การค้าประเวณี การบังคับใช้แรงงาน และการค้าอวัยวะ เป็นต้น โดย 70% ของผู้เสียหายเป็นผู้หญิงและเด็ก (2 ใน 3 เป็นเด็กผู้หญิง) คนเหล่านี้ต้องแบกรับหนี้สินที่ไม่ว่าจะทำงานเท่าไรก็ไม่สามารถใช้คืนได้หมด ถูกกักขังไม่ให้หนีออกมาได้ง่าย ๆ อีกทั้งถูกปฏิบัติราวกับทาส ทั้งการใช้ความรุนแรงในชีวิตประจำวันและการใช้ความรุนแรงทางเพศ

JICAให้การสนับสนุนและให้ความร่วมมือในด้านการดำเนินชีวิตของผู้คนที่อาศัยอยู่ในประเทศที่กำลังพัฒนา ในหลากหลายรูปแบบซึ่งในส่วนของ การค้ามนุษย์ก็มีการสนับสนุนอยู่หลายด้าน ทั้งด้านการป้องกันไม่ให้เกิดเป็นเหยื่อ ด้านการให้ความคุ้มครองผู้เสียหาย รวมถึงด้านการส่งเสริมให้ผู้เสียหายสามารถกลับไปใช้ชีวิตในสังคมได้อีกครั้ง การให้ความช่วยเหลือเหยื่อความรุนแรงในครอบครัวญี่ปุ่นนั้นจะเน้น "ให้ความสำคัญกับผู้เสียหายเป็นหลัก" เจ้าหน้าที่คนไทยในสถานบำบัดที่เห็นในมังงะได้เข้าร่วมอบรมที่ญี่ปุ่น และเรียนรู้วิธีเข้าถึงผู้เสียหายไปพร้อม ๆ กับการปฏิบัติหน้าที่

ผู้เขียนหวังเป็นอย่างยิ่งว่ามังงะเรื่องนี้จะทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกใด ๆ ก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นความหวาดกลัว ความโกรธหรือความเศร้า อยากรู้ให้ผู้คนทั่วโลกไม่เพิกเฉยและได้รับรู้ว่ายังมีมนุษย์เช่นเดียวกับเรากำลังปฏิบัติราวกับทาสอยู่

ผู้เขียน โอซากิ อิระ

ประเทศในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นประเทศที่ใกล้กับประเทศญี่ปุ่น ที่นั่นมีปัญหาการค้ามนุษย์ เช่น การบังคับใช้แรงงาน การค้าประเวณี และการค้าอวัยวะ เป็นต้น ซึ่งยังคงเป็นปัญหาร้ายแรงจนถึงทุกวันนี้

JICA เล็งเห็นถึงปัญหาดังกล่าว จึงได้ร่วมมือกับคุณ Ozaki Ira ศิลปินนักวาดมังงะเด็กผู้หญิงชื่อดังที่มีผลงานอย่าง “Shinya no Dame Koi Zukan” มาเป็นผู้วาดมังงะเล่มนี้

(หมายเหตุ) มังงะเรื่องนี้ถูกตีพิมพ์ในนิตยสารการ์ตูนเด็กผู้หญิง “Sister of Petit Comic” และได้เผยแพร่เมื่อวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2020

(หมายเหตุ) เรื่องราวนี้เขียนขึ้นจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญและความร่วมมือทางวิชาการของ JICA ใน “โครงการพัฒนาศักยภาพการช่วยเหลือผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ในประเทศอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง”
ตัวละครหญิงที่ปรากฏในเรื่องเป็นเพียงตัวละครที่สมมติขึ้น